

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА КУЛУ

КУЛА, ЈУЛ, 1996, ГОДИНА VII, БРОЈ 122
ИЗЛАЗИ МЕСЕЧНО, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА НАЈАВЉУЈЕ ПОБЕДУ НА СЛЕДЕЋИМ ИЗБОРИМА

Српски радикали излазе сами на следеће изборе, а челници странке и сви посланици, због апсолутне медијске блокаде, иду од села до села по читавој Србији, држе трибине, тумаче Програм странке и објашњавају народу зашто је СРС перспектива целокупног српског народа, свих грађана који живе у нашој држави и наше Отачбине.

Као изразито патриотска снага Српска радикална странка није могла да прихвати изборну коалицију са страним плаћеницима, издајницима српства и српског националног интереса као што су Вук Драшковић и Зоран Ђинђић, који се залажу за комадање Србије, за аутономију Војводине, Косова и Метохије и Рашке области, а на изборе се грдни спремају са Андрашом Агоштоном, Ненадом Чанком, Расимо Љајићем, Весном Пешићем и другим провереним србомрзцима. Не могу српски патриоти на изборе са онима који би зарад власти сарађивали и са црним ђаволом и којима је власт важнија од свога народа.

Скоро идентични погледи на многа важна политичка питања и значајна подударност програмских одређења била је солидна основа за разговоре Председника др Војислава Шешеља и врха Српске радикалне странке са представницима ДСС-а о евентуалном заједничком наступу на следећим изборима. Међутим, испоставило се да Коштуница Демократска странка Србије није била припремљена и спремна за озбиљну коалицију: У овој партији постоје две супротстављене фракције, једна је била за наступ са српским радикалима на следећим изборима, а друга против, тако да је и та могућност отпала. Што се тиче српских радикала ни једна друга комбинација није долазила у обзир.

Иако на следеће изборе иде сама Српска радикална странка је себи поставила високе и веома амбициозне задатке: да сруши Слободана Милошевића и криминализовани СПС са власти и да спречи издајничку коалицију Драшковић-Ђинђић да на власт дође. Циљ нас српских радикала, у најкраћем може се овако формулисати: да освојимо барем један глас више од социјалиста и да освојимо двоструко више гласова од америчке агентуре и страних плаћеника чију осовину чине, у српском народу за сва времена компромитовани, Вук Драшковић и Зоран Ђинђић.

И поред тога што је у претходном периоду издајник Слободан Милошевић ударао свом силином и свим средствима на нас српске патриоте – српске радикале и што је примењивао све могуће незаконите поступке и разне облике тортуре, понижавања, јавног дисквалификација и сатанизације да би нас уништио, Српска радикална странка излази на изборе организованја, јача и одлучнија него икад раније.

Ако избори буду регуларни и поштени победићемо, у то смо сигурни. Победићемо зато што нас диктаторски режим Слободана Милошевића не може уплашити, зато што нас не може поткупити, не може нас уценити јер смо часни и поштени. Победићемо јер је српски народ свестан да га никад нисмо изневерили, јер је свестан да заслужујемо његово поверење и поверење свих грађана који живе у нашој држави, јер код нас српских радикала никад није било разлике између онога што мислимо и онога што говоримо и најзад код нас никад није било

разлике између онога што говоримо и онога што радимо. У истинитост ових тврдњи могли су се много пута до сада уверити сви наши грађани. Још су свежи утисци са трибина које су 05. и 06. јула 1996. године одржане на подручју општине Кула и то: у Крушчићу, Липару, Сивцу и Црвенки. На поменути трибинама говорили су Народни посланици др Станко Студен и Милорад Мирчић, као и Председник Окружног одбора СРС из Сомбора господин Стево Кесевић.

И поред тога што је био период пољских радова и што је жетва пшенице била у пуном јеку, где год су говорили српски радикали сале су биле пуне, а интересовање грађана за Програм Српске радикалне странке и њену политику било је изнад свих очекивања. Ове трибине су недвосмислено показале да поверење народа у кулској општини одавно не припада криминализованом режиму који је изнедрила Социјалистичка партија Србије, на чијем челу се налази патолошки лажов и највећи издајник у историји српског народа Слободан Милошевић, који је обећао: „Да ће на Косово и Метохију вратити 100.000 Срба до краја 1991. године, да нико неће смети да нас бије, да српске земље нису на продају, да су страни посматрачи у Републици Српској и у Републици Српској Крајини окупатори, да ће СРЈ (по Венсовом плану) бити гарант мира Србима у Крајини, и да ће војно интервенисати уколико их усташе нападу, да је Радван Караџић легитимни представник Срба у Републици Српској, да се Војводини и Косову и Метохији никад неће вратити аутономија по Уставу из 1974. године, да ће се обрачунати са организованим криминалом и ратним профитерством у Србији, да ће поштовати устав, да ће национални доходак по глави становника бити 10.000 долара, да се Србија сагнути неће...“ Све лаж до лажи! Зна наш народ да због свега што нам је учинио, Слободан Милошевић и његова партија морају да оду са власти.

Знају добро грађани општине Кула да на локалном нивоу не треба гласати за Социјалистичку партију Србије која је овој средини „подарила“ неспособне политичаре и одборнике, криминалце, ратне профитере и алкохоличаре као што су Радослав Паловић, Данило Обрадовић, Цвијо Павловић, Марко Ракочевић, Никола Обрадовић, Радуле Жугић, Миладин Стојановић, Горан Кљајић, Велибор Васовић и многи други.

Зна добро српски народ да не треба гласати за оне чији су неспособни кадрови и директори попут Борише Ћаласана дошли у Кулу са два кофера, једним празним и другим до пола пуним, па данас, након неколико година директоровања располажу раскошним кућама и капиталом од више милиона марака. Срамног Боришу возе „штофари-на“ кола сваки дан на посао из Петроварадина у Кулу и назад, шта га брига што „штофара“ опустошена и што му радници примају бедну плату чији просек износи 130 динара месечно.

С друге стране, Српска радикална странка се на најбољи могући начин препоручила бирачима на подручју кулске општине преко свог Општинског одбора који упорним, планским и систематским радом сваки дан стиче поверење све већег броја грађана.

ОО СРС

ИЗА НЕЗАКОНИТОГ ПОСЛОВАЊА КРИЈЕ СЕ ОРГАНИЗОВАНА МАФИЈА И КРАЂА ОГРОМНИХ РАЗМЕРА

Координациони одбор Деоничарског друштва, у сарадњи са инспектора МУП-а открио бројне неправилности у раду руководства „Житробачке“ – кулског предузећа за откуп пшенице, њену мељаву и производњу хлеба.

Највећи број оптужби од стране радника упућен је на адресу ондашњег директора Момира Пајовића, референта продаје Вукмана Мучалице, званог Шукa, комерцијалног директора Михајла Боднарчука, шефа продаје Милорада Богдановића, магационера Милутина Петковића, референта набавке Миливоја Стејића, референта продаје Уроша Мандића, бравара без портфеља Славка Мучалице и шефа магацинске службе Срећка Перуничића.

1 наставак

У периоду највеће инфлације, 11. маја 1993. године Управни одбор ДД „Житобачка“ донео је незакониту одлуку да се сви производи овог предузећа продају искључиво за девизе; 14. маја, исти орган доноси одлуку прем акојој су Зорица Томовић, правник и Ранко Бошњак, шеф финансија били задужени да депонују пристигла девизна средства. Међутим, ондашњи помоћник директора Милорад Пантовић, један од ретких часних руководиоца „Житобачке“ се успротивио и предложио да се формира комисија која би имала функцију интерног контролног органа. Предлог је прихваћен, формирана је петочлана група у саставу Зорица Томовић, Велимир Божић, Ристо Перотић, Милорад Пантовић и Михајло Боднарчук са задатком да пристигле девизе броји и да евидентира број сваке новчанице.

Према тврђењу Зорице Томовић, решење о формирању овог интерног контролног органа никад није донето што доводи у сумњу његов легитимитет и његову надлежност. И таква комисија сумњиве надлежности која је само у једном дану избројала и евидентирала 170.000 немачких марака и 30.000 швајцарских франака сметала је Момиру Пајовићу и његовим чаушима, и због тога су је распустили након одласка Милорада Пантовића на операцију и дуже боловање. После тога узимање девиза од продаје брашна и других производа „Житобачке“, као и разни компензациони послови и многе финансијске трансакције обављени су без икакве контроле.

Радио је ко је шта хтео, анархија је била потпуна, истовремено су постојале две благајне, друштвени капитал се незаконито и неконтролисано претакао у џепове појединаца. Према мишљењу велике већине запослених, главни кривац за насталу ситуацију је

ондашњи директор Момир Пајовић који је незаконитим пословањем и злоупотребом службеног положаја угрозио egzистенцију радника и њихових породица.

Када су неки храбрији, поштенији и отреситији радници схватили обим, тежину и последице пљачке у „Житобачкој“ обратили су се дописом Министарству унутрашњих послова Републике Србије са молбом да се заштити државна имовина, интереси радника и шире друштвене заједнице. Тај допис објављујемо у целини.

народни посланик
др Станко Студен

Управа за сузбијање криминалитета
Кнеза Милоша 103
Београд
Факс: 011/641-847

МИНИСТРУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

Овом приликом извештавамо државне органе да се у кулској општини у државном предузећу „Житобачка“ Кула, врше велике малверзације и претаканье државне имовине у приватне џепове.

1. Комерцијални сектор под покровитељством Генералног директора врши продају робе без порекла.

2. Људи из комерцијале продају робу предузећа мимо легалних прописа о протоку роба избегавајући да измире обавезе према држави и тако себи прибављају огромне личне добитке.

3. Захтевамо да се уђе у порекло сировина односно дистрибуцију робе од наводне сировине почев од 1989. до 1994. године, с обзиром на обавезу предузећа да чува документацију, односно да је не чува за протекли период.

4. За 1993. годину имамо податке по бројевима номинације код Милутина Петковића и код Милета Пантовића, јер је сва роба продавана за девизе мимо закона. После су девизе претакане у динаре, после извесног времена је инфлација учинила своје, те је фирма доведена у безнадежан случај.

5. Роба је продавана за чекове која је задржавана од неколико дана до неколико месеци, чиме је роба фирме обезвређена, а права вредност робе узета је у приватне џепове, тј. људи из комерцијале и њихових сарадника.

6. Има документација да се продаје брашно у 1994. години од пшенице рода 1992. чиме је извршена обмана државних органа у фирми ДД „Житобачка“ Кула. Пошто смо се обратили надлежним органима у Кули, а ништа није предузето обраћамо се Вама.

7. 1993. године по наређењу комерцијалног директора све диспозиције су исправљене на 1994. годину, с тим што се документација из 1993. године уништавала и обрнута.

Молимо Вас, пошто се ради о организованом криминалу да употребите све законске могућности у циљу заустављања друштвене имовине. Молимо Вас да по могућности интервенишете у најскорије време јер су починитељи упозорени од стране помагача и врши се „велико спремање“.

Господо, овај допис вам шаљу радници нестраначки опредељени које само интересује правда и законитост, што очекују од државних органа.

Господине министре, молимо Вас да заштитите нашу државу и фирму јер ми другу немамо. Молимо Вас да државни органи дођу под хитно у наше предузеће и да изврше детаљну контролу протока роба од 1992. године па надаље, у чему можете очекивати нашу несребичну подршку.

(Следи печат „Житобачке“ и потписи радника)

У Кули, јула 1996. године

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић

Редакција издања за Кулу:

Главни уредник Др Станко Студен, чланови: Нада Баришић и Алекса Јовичић

Адреса редакција за Кулу:

Српска радикална странка, Кула, Лењинова 10

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ДАЉЕ ПРСТЕ ОД ПЕНЗИОНЕРСКОГ ДИНАРА

Све што се дешавало око месног доприноса у Кули, још од далеке 1991. године па до дана данашњег превара је грађана, брука и срамота. До истог закључка може доћи свако ко баци поглед на Програм извођења инвестиционих радова из средстава самодоприноса који је расписан за период од 01. марта 1991. до 01. марта 1996. године у коме пише:

1. Гасификација	1,30 %	22.750.000,00
2. Канализација	0,80 %	14.000.000,00
3. Вода	0,20 %	3.500.000,00
4. Уређење гробаља	0,20 %	3.500.000,00
5. Култура, спорт, функција МЗ	0,50 %	8.750.000,00

Укупно **3.00 %** **52.500.000,00**

Програм је очигледно направљен тако да грађани Куле нису могли проникнути у структуру трошкова предвиђених инвестиционих радова и нису могли сазнати шта ће се финансирати њиховим новцем. Програм о коме је реч је лакрдија, циркус, безобразлук..., све, само није оно што је требао да буде. Гасификација – чега? Када? Како? Шта значи канализација? Шта значи вода?

Озбиљан Програм извођења инвестиционих радова морао је да садржи специфично шта ће се урадити у оквиру појединих тачака, у ком року ће радови бити изведени и колико ће то да кошта.

Овај непотпуни и накарadni програм, овај срамни изум локалних паша и бегова који су поникли у мрестилишту Социјалистичке партије Србије послужио им је истовремено ка мамац за пецање потписа обманутих појединаца и као покриће за унапред планирану превару и плачку грађана. „Успешном“ обмањивању грађана огроман допринос дао је Информативни центар у Кули, а посебно „Кулска комуна“ у функцији ударне песнице локалних власти и СПС-а.

Све што је речено најбоље потврђује лажно саопштење које се односи на утрошена средства из самодоприноса, које су објавили јакхачи својих бирача у „Кулској комуни“, 8. фебруара 1996. године, тражећи шансу за нову превару грађана и расписивање новог месног самодоприноса. То саопштење врви од лажи, полуистина и обмана. Замислите какав је морални лик представника локалних власти који тврде да су највећи део средстава из самодоприноса утрошили на прикупљање геодетских података за потребе пројекта за гасификацију Куле и на прикупљање пројектно-техничке документације.

Или, превејани преваранти тврде да су уплаћене челичне цеви неопходне за реализацију пројекта које сукцесивно пристижу!?! Чиста лаж!!! Истина је, да је део наменских средстава (1.032.000 динара) исплаћен унапред приватном предузећу „ИНАКО“ из Куле за набавку 156 тона челичних цеви неопходних за гасификацију. Од укупне количине уплаћених цеви испоручен је само мали, безначајни део довољан за сликање и обмањивање јавности.

Српска радикална странка сматра да грађани треба да знају да овим делом новца који су они с крајњим напором и великим одрицањем издвојили и даље располаже власник „ИНАКА“, Гојко Радојевић и да су њихове паре зарађене крваво, жуљевитим рукама у зноју и сузама, послужиле за богаћење кулске олигархије и појединих приватних предузетника који су са њима у спреси.

По питању побољшања квалитета воде за пиће у Кули,

такође, није урађено ништа. Иако су у ову сврху издвојена солидна средства, грађани који су верујући у побољшање општег стандарда откидали од својих уста и уста своје деце и даље пију мутну, хигијенски неисправну воду која представља опасност по здравље људи и домаћих животиња. У појединих улицама и квартовима Куле, воде и даље нема.

Посебна је прича уређење гробаља. Познато је да су она за све цивилизоване појединце и народе једна од светиња. Захваљујући обманама, некултури и незнању владајућих безожника у Кули, Ново гробље је претворено у ледину за испашу коза и парење керова, а по свежим хумкама чепркају кокошке. И оно што је раније створено потпуно је опустошено. У Капели су почупани шалтери, поскидане славине, уништено озвучење; свуда су знаци пропадања – прашина и паучина. Због свега тога је овај, иначе веома скуп објекат изван функције за коју је намењен.

Куда су све одлазиле паре од самодоприноса расписаног 1991. године нисмо могли да утврдимо, али смо сигурни да је знатан део тог новца потрошен ненаменски и да је такође трошен у великим количинама за исплату личних доходака и разних привилегија Секретара месних заједница.

Лажљива владајућа олигархија у Кули објавила је да ће крајем фебруара 1996. године, када престане издвајање за речени месни самодопринос, бити урађен завршни рачун који ће се дати надлежнима на увид. Прво, тај завршни рачун никад није дефинитивно урађен, друго, поставља се питање ко су надлежни у овом случају? Надлежни су, ваљда, грађани који су та средства издвојили и који никад нису сазнали праву истину о расипању и недомашинском трошењу њиховог, крваво зарађеног новца. И треће, није довољно податке ставити на увид. Српска радикална странка енергично захтева од компромитованих представника локалних власти да грађанима Куле саопште целовиту истину о пласману средстава из претходног самодоприноса, а да за сваку злоупотребу и ненаменско трошење новца носе пуну одговорност они који су грубо изиграли поверење грађана.

Навадили се на туђе паре неспособни политичари типа Миладина Стојановића, Горана Кљајића, Марка Ракочевића и Радула Жугића. Осладила им туђа мука па брже боље, само што је претходни истекао, донели одлуку о установљењу новог намета на становнике Куле, за који су се „изборили“ лажним обећањима и подметањем необавештеним грађанима онг истог накарadног Програма који нису реализовали средствима из претходног самодоприноса.

Међутим, стицајем околности, кулски опсенари премазани свим бојама, обучени у идеолошку одору криминализованог СПС-а били су приморани да праве другачију рачуницу него 1991. године.

Знали су грдни да су оборили кулску привреду на колена. Захваљујући њиховој потпуно погрешној политици највећи део радника не ради, не прима никакву плату или је она далеко испод нивоа загарантованог дохотка, приватни предузетници су уништени високим порезима и другим дажбинама. Знали су срамни кадрови СПС-а у месним заједницама и Скупштини општине да држава према сељацима није испунила своје обавезе, да је накарadном аграрном политиком уништила и село и сељацима и да је читаво становништво довела до ивице глади и беде. Коначно, знали су весели „првоборци“ за привилегије и фотелје да немају коме отети паре него пензионерима.

Наставак на страни 4

Шта је брига Миладина Стојановића, Горана Кљајића и других функционера и одборника СПС-а у кулској Скупштини општине што је режим који је изнедрила Социјалистичка партија Србије опљачкао Пензисиони фонд, што се пензионерима отимановац који су давно зарадили, што пензије примају са за- кашњењем од више месеци, што иду голи и боси, што храну траже у конте- јнерима за смеће, што живот не живе него живот болују, што ноћу сањају кафу, што скупљају пикавце по улици, што им режимски пацови искључују струју због неплаћених рачуна, што су остали без здравствене заштите и ле- кова, што пре рока умиру гладни, очај- ни...

Баш тим и таквим пензионерима, часним људима који су читавог радног века радили и градили, одлучили су да узму незаконито задњу пару они који су неспособни да нешто створе, али зато знају да краду и да отимају. Када их је од ове планиране пљачке заштитио Закон о порезу на доходак грађана и Уставни суд Србије, читава булумента општинских функционера, који су се уплашили не за будућност Куле него за своје привилегије, уз помоћ директора Информативног центра Марка Ракоче- вића и Данице Ранков која се јавности лажно представља као новинар „Кулске комуне“, а у ствари је батина у рукама СПС-а, кренула је у фронтални напад на незаштићене пензионере.

Било је ту притисака, прозивања и вређања и чак ударања на „задату реч“, образ и морал ових часних људи и оданих грађана. Помињана је и будућност деце и њихова перспектива. Лажу пресвучени комунисти, није њих

брига за нашу децу и омладину која не може да се школује, која нема посла, која нем ауслова да се жени и да се удаје, која је изложена погубном утицају разних верских секти, алкохола и дро- га.... Они се боре једино за свој џеп и за своју децу.

Кад су локални љубитељи власти и привилегија схватили да су их пензи- онери „прочитали“ почели су да играју другу, још прљавију игру, али са истим циљем – да им узму паре. Као, тражиће се поново изјашњавање пензионера, па

онима који потпишу одбијаће се месни самодопринос.

Не дајте се пензионери! Ова намера је срамна и потпуно незаконита. Будите сложни и јединствени. Покажите ве- лким силницима, а малим људима који су недостојни власти и народа, да више нећете трпети и гладовати да би они возили луксузне аутомобиле, да би пу- товали и проводили се по белом свету, да би демонстрирали луксуз којим вре- ђају понижене, гладне и обесправљене.

ОО СРС

"КРАМЕР" ЈЕ ЗРЕО ЗА ПРИНУДНУ УПРАВУ

У уторак, 16. јула 1996. године, аутор овог текста посетио је фабрику за производњу намештаја „Крамер“ у Кули и разговарао са радницима из производње који су били истовремено резигнирани, тужни, очајни... Већ седам месеци не примамо плату, не уплаћују се доприноси, не иде нам стаж – рекоше сви у глас. Несрећни смо, зато што сваки дан тешимо гладну децу која све јасније осећају трагику ситуације у којој се налазимо.

Директор Славко Радовић се према нама односи надмено и бахато, понижава нас и вређа, плаши нас, а кад се неко супростави прети му отказом. Заборавио је силан, да смо ми, радници пренели на њега један део наших права и тако му омогућили да заступа наше интересе, а он ради шта му је воља. Путује – одлази, долази, никоме ништа не говори о

уговореним пословима, о реализацији, о новцу... Све је у његовим рукама. Радничког савета нема, Председника Збора радних људи такође нема зато што руководећа гарнитура, на ову функцију, није успела да прогура „свог“ човека, Синдикат је одавно издао интересе радника.

Славко Радовић исплаћује плату својим сарадницима и службеницима, којих има више него радника у производњи, преко путних налога. Изгубили смо поверење у њега и комплетно руководство „Крамера“ рекоше радници. Уверени смо да би ми спасили предузеће на чијем би челу једно време био принудни управник, онај кога би радници предложили. После тога смо се растали. Остала је велика брига и слабашна нада.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК
др Станко Студен

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте

1. Име и презиме
2. Име родитеља
3. Матични број
4. Место становања
5. Адреса
6. Телефон
7. Општина
8. Република
9. Месни одбор
10. Школска спрема
11. Запослен у (назив фирме)
12. Занимање

Датум учлањења:

Својеручни потпис

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство СРС